

KUKKA

4/2006

INFON BRÄNDI

Onko sitä?

MENESTYJÄ VAI AKTIIVI?

Athenen rankka
kastijako

JOUNI

Athenen paras puheen-
johtaja. Koulukiusattu
hissukka. Hyväsydäminen
ahnehtija. Kuka Jouni
Jaakkola on?

AUCKLAND PARIISI SKOTLANTI TASSU TASA-ARVO YHTEISÖTANSSI JUHLAPUVUT

IHANA ÄLLÖTTÄVÄ ATHENE

Toimituksemme on käyttänyt kuluneen vuoden aikana runsaasti energiaa miettiessään, mistä kertoa kiltalehdessä ja miten. Olemme halunneet olla innovatiivisia ja innostavia. Nyt olemme palanneet perusasioihin. Tämä vuoden viimeinen kiltalehti kertoo killastamme Athenesta.

Olen saanut viimeisen kahden ja puolen vuoden aikana paljon palautetta athenelaisuudestani. "Oksettaa toi athenelainen kaik-ki," tiivistä eräs kemisti painokkaasti minulle habitukseni. Aina joltain ärsyttää. On monia, joiden mielestä kiltatoiminta on jo määrätelmällisesti jotain idioottimaista niille, jotka eivät koskaan ole muuten löytäneet elämää.

Kiltamme sisällä taas Athene on se ihku ja parhaisin asia, joka yhdistää meitä iloisia, ennakkoluulottomia ja hemmetin hauskoja moniosaajia.

ATHENE ON TARKKAILJALLEEN mitä on. Tärkeää on, ettei se saa nous-ta terveen arvostelun yläpuolelle. Puhutaan asioista niiden ansaitsemassa perspektiivissä. Ihkuudesta huolimatta Athenekin on nimittäin maallisia asioita.

Mikä mua on Athenessa ärsyttänyt: se kun kaikki wanhat dissasi yhtä inno-kasta tekijää vastoin kiltamme jaloja periaatteita, se kun olkkarilla haisee ja tuntuu tietokoneet, se kun ihmiset ei olleetkaan iloisia vaikka tehtiin Avaralla hirveesti rahaa hirveellä työllä.

Mistä olen ihan älyttömästi tykännyt: siitä että olkkarilla saa aina apua kun tarvii ja on parhaat perjantabileet, siitä kun on saanut niin parhaita kavereita että niiden kanssa on kivaa vaikka ois Mikkelissä ryöstettyä omaisuutena vain kuusi lihapiirakkaa, siitä kun phuksiwappuna Athene-lippu kädessä amfilla seisossani olin pakahduttua onnesta.

Ai miksi kiltta on kiistanalainen juttu? Koska kokemukset siitä ovat äärim-mäisen subjektiviivisia.

Voimme puhua mitä haluamme, mutta killalla ei ole ylimalillista tehtävää. Se ei pelasta nälkää näkeviä tai kehittä ratkaisua Lähi-itään. Meidän tehtävämme on yksinkertaisesti viihdyttää itseämme ja toisiamme tässä yhteisössä, ja opetella yhdistystoimintaa. Tämä ei tarkoita, etteikö se voisi olla meille uskottoman iloinen ja tärkeä asia.

Ja sehän on. Tästä lehdestä voit lukea siitä, miten meitä kiinnostaa tasa-arvon toteutuminen joukossamme, mitä me ajattelemme yhdestä erityisestä

MEIDÄN TEHTÄVÄMME ON YKSINKER-TAISESTI VIIHDYTTÄÄ ITSEÄMME JA TOISIAMME TÄSSÄ YHTEISÖSSÄ

kiltaystävistämme, miten paljon me huolehdimme yhteisömme tulevaisuu-desta.

KUKAN TOIMITUS 2006 kiittää. Teille ja ennen kaikkea teidän kanssanne on ollut ilo tehdä kiltalehteä. Pidetään Kukka sellaisena, jossa myös ääneen puhumattomat ajatukset saavat sijaa.

Minulle rakkaaseen athenelaiseen henkeen: annetaan kaikkien kukkien kukkia killassamme. Ja tämän yhden ihan erityisesti.

Annu Nieminen, päätoimittaja

- 3 **NOT MADE IN CHINA**
Edinburghin keskiaikaisten kujien ja designmyymälöiden lumo.
- 3 **KYSY TASSULTA**
Oltermannimme vastaa jälleen lukijoiden kysymyksiin.
- 4 **1700 KILOMETRIÄ, 12 TUNTIA, PARIISI-AUCKLAND**
Antti ja Elli kertovat elämästään vierailta mailla.
- 6 **ATHENEN POIKA**
Mikä Jouni Jaakkola on miehiään?
- 10 **KRIISI**
Kukka selvitti infon alamäen syyt ja seuraukset.
- 14 **MINUN PUKUNI TARINA**
Juhla-asut syynissä.
- 14 **SUURI TASA-ARVOKYSELY**
Onko infotoksinkin euro 80 senttiä?
- 15 **CITIUS, ALTIUS, FORTIUS**
Aikansa voi käyttää monella eri tavalla.
- 16 **TEORIA VUOSIKURSEISTA**
Esittelyssä menestyvät, kiltta-aktiivit ja väliinpuotoajat.

Onko info omena vai banaani? Sivu 10

P.S.

Juhani Mykkänen toimituspäällikkö

Miksi Athenella pannaan niin paljon ristiin? Milloin kilttaamme liittyy ensimmäinen känäällö? Koska huomataan, että infon markkinoitinta vaikuttaa hoitavan Lordin vaimo?

Vuoden viimeinen Kukka on kasvanut. Edellä mainittuja asioita ei ehditty käsitellä. Toimitus on kuitenkin saanut hirtittävän hyvää palautetta, eikä syyttä. 2006 on ollut Kukkalle riemuvoitto.

Ideoiden ja ulkoosan varastaminen muista julkaisuista ei ole uusi juttu. Se on kuitenkin ollut Kukkalle Substralia. Haarukka, jolla tökkimällä uhkaavasti korisevan isoisän saa heräämään.

Athenen kiltalehteä on hirviävän mukava tehdä. Juttujen ja teemojen ideointi tässä ympäristössä on suorastaan ihanaa. Olen vakuuttunut, että alkavana vuonna aktiivisuus sen kuin kasvaa. Myös tilaukset alumnien suuntaan on aika saada rullaamaan.

Juhani "oman elämänsä toimituspäällikkö" Mykkänen kiittää. Hän hymyilee Annulle, Juholle ja kaikille kirjoittajille. Sekä tietenkin lukijoille.

Sofia, anna palaa.

NOT MADE IN CHINA

Edinburgh tarjoaa kävijälle keskiaikaista tunnelmaa ja vii-meistä huutoa olevaa designia.

SKOTLANNIN pääkaupungin Edinburghin kapeita kujia ja oikopolkuportaikkoja kulkiessa tuntee siirtyneensä keskiajalle. Skotit eivät kuitenkaan ole jumituneet perinteisiinsä, vaikka asuvat komeissa kivilinnoissa ja kietaisevat lanteilleen juhlapäivinä kiltiin. Victoria Streetillä Edinburghin linnan kupeessa ovat keskiaikainen jylhä ympäristö ja nuorten suunnittelijoiden designputiikit sulassa sovussa keskenään.

Victoria Street on lyhyt puolikaaren muotoinen tie, joka kipuaa Grassmarketin päästä West Bowta ylös George neljännen sillalle Edinburghin vanhassa kaupungissa. Kahdesta samansuuntaisesta tiestä Espan tapaan koostuva Grassmarket oli keskiaikainen hirttopaikka, George neljäs taas yhdistää teitä, joka hämmäntävästi näyttävät olevan rakennettu toisten talojen päälle.

GRASSMARKETILTA lähdeittäessä vastaan tulee ensimmäisenä Analogue (West Bow 10, www.analoguebooks.co.uk), jonka tyyli ei voi olla hätkähdyttämättä. Analogueessa on hämmäntävän paljon erilaisia asioita ja esineitä, jotka kuitenkin sopivat toisiinsa. Kaupassa myydään design-t-paitoja, lähinnä arkkitehtuuria, taidetta ja kuvallista viestintää käsitteleviä kirjoja, taidelehtiä, musiikkia ja grafiikkaa. Seinille on maalattu upeita abstrakteja ja moderneja kuvioita. Kauppaan astuminen tuntuu kauhean henkilökohtaiselta, hieman jopa kiusalliselta: aivan kuin olisi jonkun kodissa ja katselisi tämän lempiesineitä. Itseäni eniten ihastutti ikkunasta löytynyt lasten tehtä-

väkiriä, jossa perinteisen värityskirjan kuvissa oli kaikki muu, ympäristö, vaatteet ja asusteet valmiina, mutta ihmiset oli jätetty itse piirrettäväksi. The Red Door Galleryn (Victoria Street 42) tunnistaa hehkuvan kirkkaanpunaisesta ovestaan. Galleriassa myydään paikallisten aloittelevien taiteilijoiden töitä.

Nuorten tekijöiden ennakkoluulottomuus näkyy gallerian monipuolisuudessa: esillä on ainakin grafiikkaa, maalauksia, postkortitaidetta, laukkuja, koruja, veistoksia ja vaatteita. Monilla gallerian taiteilijoilla on herkkä, vahva, persoonallinen ja omintakeinen tyyli, joten esineistä helposti joko pitää tai sitten ei. Mukaani melkein tarttui syksynsävyinen juliste, mutta epävarmuus kuljetustavasta ja kallihko hinta saivat lopulta luopumaan ajatuksesta.

ODD ONE OUTISTA (Victoria Street 16, www.oddoneout.com) löytää tyylikkään kokoelman kansainvälisiä kultti-, underground- ja katumerkkejä ja vaatteita, kenkiä, asusteita ja koruja. Kiinnostavinta on kuitenkin omistajan oma merkki Oddities. Odditiesin designit liittyvät kaksijakoisesti joko abstrakteihin kaupunkikuviiin tai villieläimiin. Omistajan sanojen mukaan tarkoituksena on yhdistää skotlantilaista tyyliä ja tarkkaa ja siistiä modernin nykypäivän jälkeä. Itse ihastuin Odditiesin laukkuihin, joiden kuvat muistuttavat toisaalta henkilökohtaisesta kaupunkikartasta, toisaalta kaupungin siluettista.

Ilona Mäkinen

Kysy tassulta

Mikä tassu hän on? Etu- vai taka, vasen vai oikea? -Roope

Vasen-oikea-etu-taka, sivulle-viereen ja vaihtoaskel-hyppy. Joskus pihamaalla tassutellessani mietin, olenko kissa vai koira. Kauan sitten pikkuserkkuni Kissu sanoi, että mehän kuulumme yhteen. Siinä iässä pelkäsin tyttöjä ja tokaisin heti olevani koiran tassu. Mutta nykyisin, hmmm... olisinko yksinäinen susi? Ehkä ei sentään, mutta voisin tanssia susien kanssa, tai tähtien, tai tähtien alla ihan muuten vaan, kenen kanssa vaan.

Miten käärmeet lisääntyvät? -Toimitusjohtaja

Sitsilaulun mukaan pienet käärmeet syntyvät pienessä pussissa. Enempää ei sitten kerrotakaan. Koulussa joku oli tuonut biologian tunnille kuolleen käärmeen. Opettaja innostui näyttämään luonnon ihmettä: kyykoiraan siitin on parillinen elin! Hän ei ottanut kantaa siihen, har-rastavatko kyyt näin ollen ryhmäseksiä. Entä lisääntykö sirkuksen käärmenai-nen kiemurtelevan avustajansa kanssa? Joskus käärmeet aivan yllättäen lisääntyvät unissa. Kuka näitä kaikkia tietää, kysykää käärmeiltä tai muilta (pörssi- tai psyko-)analyytikoilta. Mutta jos haluatte saada käärmeen katoamaan, syöttäkää sille omaa häntäänsä.

Valmistuneet

Hakalin Mirva
Mediateollisuuden myyntiprosessissa saatava tieto ja sen siirtäminen organisaatioissa

Seppänen Juh
Maturity of Collaboration Capabilities in IT Outsourcing

Vehviläinen Antti
Ontologiapohjainen kysymys-vastaus-palvelu

KUKKA

Informaatioverkostojen kiltta Athenen kiltalehti

PAINOAIKKA Laserpaino Helsinki

PAINOS 100 kappaletta

PÄÄTOIMITTAJA Annu Nieminen

TOIMITUSPÄÄLLIKKÖ Juhani Mykkänen

TAITTO Juhon Makkonen

TOIMITTAJAT Tuomo Eloranta, Janne Käki, Juhon Makkonen, Antti Maunula, Ilona Mäkinen, Karoliina Pekkarinen, Elli Pyykkö, Tapio Takala, Sofia Ziessler

KUVITUS Anna Berg, Markus Berg, Hannu Isopahkala, Antti Maunula, Ilona Mäkinen, Suvi Numminen, Mikko Piironen, Mikko Porkola, Elli Pyykkö, Emmi Suhonen, Sofia Ziessler

KANNEN KUVA Juhani Mykkänen

WWW.ATHENE.FI

17 000 kilometriä, 12 tuntia, PARIISI-AUCKLAND

TKK:n kansainvälistymispyrkimykset johtavat opiskelijoiden joukkopakoon ulkomaille. Esimerkiksi Informaatioverkostojen opiskelijat verkostoituvat tällä hetkellä Ranskassa, Singaporessa, Meksikossa ja Uudessa-Seelannissa. Kukka tapasi kaksi informaatioverkostojen opiskelijaa maailmalla. Nämä ovat heidän tarinansa.

Teksti ja kuvat Antti Maunula, Elli Pyykkö

Kuudes heinäkuuta Qantas-lentoyhtiön punaisella kengurulla varustettu lentokone laskeutui sateiseen Aucklandiin. Koneesta nousi väsynyt matkantekijä Antti Maunula valmiina aloittamaan vaihto-opiskeluvuoden Uudessa-Seelannissa. ”38 tunnin matkanteko Uuteen-Seelantiin oli aika rankka. Onneksi näin edes MM-jalkapallon välieräkamppailun Saksa-Italia Heathrowlla.”

TKK:lta ei ole aikaisemmin ollut vaihto-opiskelijoita Uudessa-Seelannissa. ”On kivaa olla pioneeri, mutta en tänne tullessani tiennyt yhtään mitä odottaa. On hyvä ettei täällä törmää muihin suomalaisiin, koska en tullut vaihtoon tavatakseni muita suomalaisia, vaan puhuakseni englantia ja tutustuakseni ihmisiin muista maista ja kulttuureista.”

Yksi Antin valintakriteereistä vaihto-opiskelupaikkaa valittaessa olikin suomalaisopiskelijoiden vähyys kohdemaassa. Antti halusi lähteä englanninkieliseen maahan Euroopan ulkopuolelle ja loppujen lopuksi Uusi-Seelanti veti pisimmän korren.

Kohdeyliopisto, Massey University, on osoittautunut hyvin kansainväliseksi – koulussa on paljon erityisesti aasialaisia opiskelijoita. Kämppeksinä Antilla on japanilainen sekä korealainen ja näiden lisäksi hän on tutustunut yli 20 eri kansallisuuteen ympäri maailmaa. ”Kulttuurieroja on hauska tarkkailla. Heti aluksi kämppekseni nauroivat minulla, kun kaadoin kaikki vedet nuudeleista pois: 'Ei se ole pastaa', he naureskelivat.” Uuden-Seelannin kulttuuria Antti kuvailee seuraavasti: ”Kulttuuri on hyvin länsimäinen, mutta paljon rennompi kuin mihin Suomessa on totuttanut. Rugby on kiweille hyvin tärkeää ja suuri ylpeyden aihe. Yhteiskunta kokonaisuutena on melko holhoava.”

Ensimmäinen lukukausi on nyt takanapäin ja Antti on tyytyväinen kurssiinsa. Hän opiskeli politiikkaa sekä liiketoimintaa ja kurssien taso tyydytti. ”Opiskelu täällä on paljon helpompaa, koska kurseja voi ottaa vain neljä kerrallaan ja kaikista saa 7,5 TKK:n opintopistettä. Kurssini olivat kyllä haastavia, niitä vain oli vähemmän kuin mihin olen totuttanut.”

Lukukauden aikana Antille jäikin aikaa tehdä reissuja Uuden-Seelannin pohjoissaarella ja viettipä hän 9 päivää Fijiin auringossa. ”Fiji oli todellinen paratiisisaari. Uudessa-Seelannissa puolestaan erilaiset harrastemahdollisuudet ovat täysin loputtomat. Harmi, että kaikki touhuaminen myös maksaa tosi paljon.” Tähän asti Antti on käynyt sukeltamassa haiden seassa, kokeillut köysilaskautumista, seikkailua luolissa, koskenlaskua, käynyt kanootiretkellä ja lumilautailuun. Suunnitelmissa on vielä ainakin laskuvarjohypy, jos vain uskalus riittää.

Etuna eteläiselle pallonpuoliskolle matkaamisesta on, että Suomen keskitalvena Antti

saa viettää 3 kuukauden kesälomaa. ”Ensin lähdin 5 viikoksi Australiaan ja sitten reissailin samanmoisen pätkän Uudessa-Seelannissa.” Kysyttäessä vaihto-opiskelusta kokemuksena Antti vastaa: ”Suosittelen vaihto-opiskelua aivan kaikille! Täällä oppii paljon sekä itsestä että vieraista kulttuureista ja lisäksi saa lukemattomia unohtumattomia kokemuksia.”

Kuudestaista syyskuuta hieman ennen keskiyötä saapui Elli Pyykkön lento Pariisiin Charles de Gaullen lentokentälle. ”Matka lentokentälle asti oli helppo, mutta kahden tunnin seikkailu vieraassa metropolissa yöllä asuntoa etsien sai Pariisin tuntumaan aluksi todella pelottavalta paikalta”, toteaa Elli, jonka alkuvaihtelma Ranskan pääkaupungista muuttui kuitenkin hyvin nopeasti. ”En ollut koskaan aikaisemmin käynyt Ranskassa, mutta pienestä työstä asti olin haaveillut Pariisista. Halusin myös viimein oppia ranskan kielen. Nyt olen saanut toteuttaa haaveeni, ja enemmänkin.”

Pariisi on yllättänyt Ellin monikasvoisuudellaan: ”Tottakai täällä on kaikkea sitä perinteistä. Eiffel-torni, pikkuisia kahvilöitä, romantiikka puistoja, taidetta ja ihania vanhoja taloja. On kuitenkin myös monikulttuurisuutta, lasisia businesspalatseja, kiireisiä ihmisiä ja sykkivä suurkaupungin yöelämä.” Joskus Ellinkin valtaa kuitenkin kulttuuriähky, silloin tulee istuttua kotona ja juteltua suomalaisten kavereiden kanssa Internetin välityksellä.

Parhaiten muihin kulttuureihin tutustuu kuitenkin olemalla tekemisissä eri maista tulevien ihmisten kanssa. Ellillä siihen on tarjoutunut tilaisuus koulussa, sekä koulun asuntolassa, joka sijaitsee kansainvälisellä Cité Internationale Universitairella, 10 minuutin metromatkan päässä Pariisin keskustasta. ”Olen tutustunut paitsi ranskalaisiin myös espanjalaisiin, brasilialaisiin, libanonilaisiin, ruotsalaisiin ja vaikka mihin muihin kansalaisuuksiin. On ollut todella avartavaa käyttää kommunikoinnissa itselle vaikeaa kieltä ja samalla oppia muiden tavoista elää ja olla. WC:n, suihkun ja keittiön jakaminen 40 muun eri kulttuureista tulevan kanssa on myöskin hyvin opettavaista,” nauraa Elli.

Opiskelussakin Elli on huomannut yllättävän suuria eroja Ranskalaisen ja Suomalaisen järjestelmän välillä, vaikka molemmat ovatkin EU-maita. Ellin koulu ENSAM ei ole yliopisto, vaan yksi Ranskan arvostetuista insinööriopistoista, joita pidetään paljon yliopistoja kovatasoisimpina. ”En kyllä Suomessa tänne hakiessani tajunnut hakevani opiskelijamäärältään pieneen ranskalaiseen koneinsinööriopistoon, mutta onneksi

”Oysin kuitenkin paikkani kansainvälistä liiketoimintaa opettavasta erikoisohjelmasta,” huokaisee Elli. Suuri osa opetuksesta tapahtuu ranskalaisen, luento-opetusta vaalivien perinteiden vastaisesti tekemällä ryhmätöitä seitsemän opiskelijan ryhmässä. ”Väillä on todella vaikeaa tehdä töitä ryhmässä, jossa puhutaan kolmea eri kieltä, ja skandinaavisesta järjestelmällisyydestä ei ole tietoaakaan. Uskon kuitenkin, että tämä on loistavaa

“WC:N, SUIHKUN JA KEITTIÖN JAKAMINEN 40 MUUN ERI KULTTUUREISTA TULEVAN KANSSA ON OPETTAVAISTA.”

valmennusta työelämää ajatellen.”

Pariisissa tällä hetkellä häämöttää kuin Suomessa, mikä tekee kaupungin katselusta vielä mielenkiintoisempaa. Pariisin lisäksi Elli on piipahtanut myös maaseudulla, Burgundissa. ”Siellä sai pöytä todella Ranskalaisen makomaailman alkulähfeille. Väinit, juustot, suklaat ja tuore pötkö ovat täällä arkipäivää. Ranska on todella nautiskelijan paratiisi.” Ajastaan Pariisissa Elli ei vaihtaisi hetkeäkään pois. ”Että saa elää tällaisen kauneuden keskellä päivittäin, kävellä sunnuntaiaamuna Champs Elyseella tai tanssia aamuneljänä venezuelalaisen kaverin synttäriellä, on uskomatonta. Ilman vaihto-opiskelua tämän saavuttaminen olisi ollut vaikeaa.” ■

Koulukiusatun itähelsinkiläispojan tie Teknillisen korkeakoulun kiltakoniksi. Myymälänäpistely, tanssikilpailuvoitto, Bordelli-suudelma ja Meksikon-vuosi. Kukka kertoo, kuka Jouni Jaakkola on.
Teksti Juhani Mykkänen **Kuvat** Mikko Piironen

ATHENEN POIKA

1 990-luvun alkupuoli. Kontula, Itä-Helsinki.
Perhe asuu kerrostalossa. Lapsi on todella arka. Äiti lähestulkoon harkitsee psykiatrilta kusaamista. Poika on silti hyvä koulussa. Hän käy ala-astetta. Keskiarvo pyörii reilusti yhdeksikön paremmalla puolella.
Ystäväpiiri koostuu saman talon asukeista ja vanhemmista pojista. Omalta luokalta ei kuitenkaan juuri ole kavereita. Poika ei ujouttaan oikein osaa pistää koviksille vastaan ja joutuu silmätikuksi. Hänestä tulee koulukiusattu.
Englanninkielisellä yläasteella itsevarmuutta alkaa kuitenkin tulla, ja kiusaaminen loppuu. Pojan luonne on nyt lähinnä rauhallinen, eikä edes murrosikä koettele erityisesti.
Rippijuhlat koittavat. Niissä on jotain erityistä. Puku päällä käyskentelevä nuorimies ei ole enää pelkkä lapsi. Hän osaa käyttäytyä ja tulee hyvin toimeen omillaan. Äiti on Jounista ylpeä.

Lapsuuden kavereista kaksi tai kolme on kuollut. Yksi tosi hyvä silloinen ystävä on piikittänyt heroiinia 15-vuotiaasta asti. Lieneekö enää elossa.”
Jouni Jaakkolan äänestä kuulee, että hän haluaisi juuri nyt pudistella päätään ja puhua hiljaa. Silti hän kertoo asian pikemminkin suoraan ja selkeästi. Samalla tavoin, kuin hän tätä nykyä lähes aina itsensä esittää. Sitä hänet tunnetaan.
Ai missäkö?
Jaakkola opiskelee TKK:lla informaatioverkostojen tutkinto-ohjelmassa. Hän on sen *Athene*-killassa kovan luokan aktiivi. Sanan varsinaisessa merkityksessä.
Sen vuoksi hänet tiedetään niissä piireissä varsin hyvin, ja sen vuoksi tämä artikkelikin on kirjoitettu. Jaakkola on ollut mukana lähestulkoon kaikessa, mitä sikäläiset opiskelijat ovat tällä vuosituohannella puuhanneet.
Suuri näkyvyys yhdistettynä Jaakkolan tapaan sanoa asiat suoraan on saanut aikaan sen, että hänellä on hyvin kiistanalainen maine.
Asiasta on lukuisia esimerkkejä, mutta emme mene niihin vielä.
Jaakkola viettää tällä hetkellä vaihtovuotta Meksikossa. Puhun hänen kanssaan nettiyhteyden yli. Aiheena on kaikki mieleen juolahtava. Onneksi muikin kuin edesmenneet ystävät.
Saan kuulla, että haastattelun antaminen on jännittänyt. Puheisiin päästyämme kankeus on kuitenkin tiessään, ja värikäs perhetaustakin selvenee.
”Isosisko on HEXillä töissä. Se sai äskettäin lapsen. Pikkusisko on kuvataidelukiassa. Mutsi on paljasjalkainen stadilainen osastosihteeri. Faija on vanha rock-muusikko, ollut nuorena Syksyn sävelessä. Nykyään se tekee kauppaa isojen firmojen kanssa ja on Kontulassa asuvaksi hyvätuloinen. Jostain syystä ne haluaa silti asua siellä.”
Jaakkola on saanut tiukan, mutta rehellisen kasvatuksen. Isä on aina ollut vaativa kehittäisyyden suhteen. Poika on opetettu hyvätapaiseksi, ja kun Jouni on jotain tehnyt väärin, on sillä ollut seurauksensa.
”Joskus viidennellä luokalla ajauduin vähäksi aikaa muutaman tyypin kanssa vaikkeuksiin. Pöllittiin karkkia päivittäin ja bommatiin seinää usein. Tietenkin jäätin kiinni.

Faija järjesti teatraalisen opetuksen. Tuli kuukauden kotiaresti ja isä laitto mut kahdeksi päiväksi töihin pullonpalautushihnalle siihen kauppaan, josta olin varastanut.”
Arvomaailma on selvästi kodin peruja. Porvarilliset näkemykset Jaakkola sanoo omaksuneensa suoraan isältään, joka on myös jossain määrin uskonnollinen. Äiti taas on ollut melko liberaali. Yhdistelmä on tuottanut suoraselkäisen mutta rennon nuoremiehen.
”Olen avoin ja erittäin rehellinen. Mulla on myös uskollinen luonne. Olen kuitenkin liian suora, ja jos on huono päivä ja vituttaa, niin kaikki varmasti huomaa sen. Alan räyhätä irkissä ja auon päätä ihmisille.”
Perheessä Jaakkola on myös oppinut ottamaan vastuuta ja hoitamaan asioita itsenäisesti. Vaikka Jounilla on vanhempi siskopuoli, on poika ollut arkielämässä aina vanhin lapsi, ainakin äitinsä Laila Jaakkolan mukaan.
”Sairastan nivelreumaa, ja Jounin ollessa pienempi olin usein huonommassakin kunnossa. Sitä kautta Jouni on oppinut auttavaiseksi ja tarjoamaan apua. Esimerkiksi toissa kesänä Jouni joutui olemaan yleisurheilukisojen takia Otaniemestä maanpaossa kanssani mökillä. Jouni laitto ruuat, piti minusta huolta, eikä antanut tehdä oikeastaan mitään.”
Killan pyörittämisessä vaadittavat ominaisuudet on omaksuttu varhain.

On vuosi 2003 ja Espoon Otaniemessä vietetään koncinsiinööriekkarien legendaarisia *Bordelli*-bileitä. Juhlien ideaan kuuluu, että kaikki ovat pukeutuneet pornahtavasti. Välillä lavalla pyörähtää stripparikin.
Jouni Jaakkola ja vuotta nuorempi Anna Nuuros ovat molemmat juuri kokeneet parisuhteen loppumisen tahoillaan. Pian erojen jälkeen heidän välillään on kuitenkin alkanut kipinöimään – tai ainakin niin kumpikin epäilee. Pari kohtaa juhlahummassa.
On ensisuudelman aika.
Takaisin vuoteen 2006. Jouni ja Anna seurustelevat yhä. He opiskelevat molemmat samassa koulutusohjelmassa. Nuoroskin on aina ollut aktiivinen kiltatoiminnassa, mihin kuitenkin tällä erää on tullut tauko. Anna on nimittäin myös Meksikossa.
Suhde ei kuitenkaan yhteisistä ominaisuuksista huolimatta ole kaikilla tavoin se perinteisin. Jouni on luonteeltaan flirttaileva (”Kun on pitkään seurustellut, haake tavallaan hyväksymisleimaa. Välillä joutuu näyttämään punaista valoa, jos toinen osapuoli kiinnostuu liikaa.”) ja osaa olla ehdoton mielipiteissään (”Sossupummit ja sellainen pippelinpyörityseläsenne vituttaa.”), mille Anna ei aina jaksa naureskella. Nuoroskin on ympäriinsä aktiivisesti poukkoileva opiskelija, joten paria ei erityisen usein bongaa viettämässä yhteistä laatu-aikaa. Jouni selventää asiaa.
”Ehkä me ei olla aina silleen hali hali pusi pusi tai ainakaan vaikuteta siltä. Kun sanon Annaa kakkakikkareksi ja pökäleolioksi ja horrotelen sitä menemään, niin ei se sitä ota itseensä, vaan ymmärtää sen syvemmän tarkoituksen. Siis että ne on hellittelynimiä. Annan kaverit kysyy usein, että miten se jaksaa seurustelua mun kanssa. Meidän suhde on kuitenkin melko paljon meidän näköinen. Molemmipuolista vittuilua, mutta myös

“SOSSUPUMMIT JA SELLAINEN
PIPPELINPYÖRITTELYASENNE
VITUTTAA” JOUNI JAAKKOLA

ymmärrystä.”

Anna luettelee apteekin hyllyltä samoja Jounin hyviä ominaisuuksia, joita mies itsekin tunnistaa. Tosin yllätyksiäkin löytyy.

”Jouni on hyvin rehellinen, uskollinen ja aina muistuttamassa, miten ihana olen. Luottamus on kuitenkin suhteessa aina kova juttu. Jouni on täydellinen vastakohtani siinä, että hän osaa olla murehtimatta turhasta. Kadehdin sitä. Ja vaikka Jouni vetää sitä alfaurosroolia, niin kotona se on kuitenkin pehmo. Monelle myös Jounin tuore äkillinen kiinnostus tanssia kohtaan saattaa olla uutinen. Se harkitsee oikein kurssia kevääksi.”

Jouni Jaakkola Athenen poika, kiiteetetty oolokoon hän, kiiteetty Athenen poika, joka tuulee killan niimeen.”

Teekkarijuhlat Espoon Otaniemessä. Tarkemmin sanottuna Athenen *Höpö-höpösisit*. Paikalla on lähes 80 informaatioverkostojen opiskelijaa, joista kaikki laulavat (kirjaimellisesti) ylistyvirttä Jaakkolalle.

Ottetakoon huomioon, että on marraskuu, ja Jouni itse istuu samaan aikaan meksikolaisessa koulupulpetissa.

Jaakkolan asemaa yhteisössä voi ulkopuolisen olla vaikea käsittää. Hän on opinnot vuonna 2002 aloitettuaan toiminut aktiivisesti killan arvostetuimmissa ja työläimmissä tehtävissä.

Ensimmäisenä hal-

litusvuotenaan

Jaakkola

toimi isäntänä. Hän oli mukana laittamassa toiminnan pyörittämiseen vaadittavaa kas-saa pystyyn omasta pussistaan ja säilytti kuukausikaupalla killan olutvarastoja omassa opiskelija-asunnossaan.

Seuraavana vuonna Jaakkola äänestettiin Phuksisedäksi. Hän kouli uusista opiskeli-joista aitoja teekkareita. Kasvatit saavuttivat killan kaikkien aikojen parhaan sijoituksen Wapun fuksipeijaisissa, joissa menestyminen tunnetusti edellyttää hurjaa teekkariyhteis-henkeä. Jouni-setä kannettiin kunniatuolissa vaatteet päällä huhtikuuseen mereen.

Viimeisenä hallitusvuotenaan Jaakkola kruunattiin, tietenkin, puheenjohtajaksi. Ajanjakso jätti jälkensä napakalla otteella hallittuihin kitalaisiin. Kun vuosi Jaakkolan valtakauden loppumisen jälkeen uusilta päällikköehdokkailta kysyttiin kaikkien aikojen parasta Athene-puheenjohtajaa, veisattiin jälleen Jounin nimeä yhdestä suusta.

Kaiken tämän keskellä tuntuisi, että Jouni Jaakkolan on oltava Athenen varauksetta rakastetuin ihminen.

No, sanotaan ainakin, että kaikilla on hänestä mielipide.

’Tunnelman luojana ehdoton, paras isäntä ikinä.”
”Jouni herätti heti huomioni puoleensa vetävällä ulkoisella olemuksellaan. Pidin Jounin maskuliinisuudesta ja itsevarmuudesta. Pettymys olikin suuri kun kävi ilmi, että Jouni seurustelee jonkun Nuurosen kanssa.”

”Jounilla on koneellaan paljon kaapissapitotason musiikkia, lähtien *Kaija*

Koosta. Meriselitys kuuluu ’nämä on eksältä jääneitä’.”

”Makuuhuoneesta löytyy jotain ’seksilaatikoksi’ kutsuttua. Sisältää kaikenlaista kiinnostavaa.”

”Karskin äijän sisällä on herkkä mies.”

”Jutuista ja meiningistä saa sen kuvan, että viina virtaa ja yö venyy yleensä aamuksi.”

”Olen tutustunut Jouniin hieman, lähinnä tupakkapaikoilla. Tosin silloin Jouni keskittyy enimmäkseen iskemään erästä kaveriani. Pohjimmiltaan Jouni on kuitenkin hyvin lojaali ja uskollinen ihminen. Muutenkin hyvä tyyppi.”
”Nörtein kavis, jonka tunnen.”
”Jounin egon kokoa ihmetellään monesti, mutta todella suurta miehessä ovat sydän ja hymy. Pippeli on keskikokoinen ja sormet mallia hobitti.”

”Fuksivuonna Jouni menestyi ja muun muassa laski laskareita Maunulan Antin kanssa kahdestaan. Huonompia ei päästetty häiritsemään.”

”Jos Jouni sammuu, se ei herää millään. Kerran

esimerkiksi valjastimme hänet minihevostaljeilla.”

”Kerran Jounilta kysyttiin, onko sen mielestä edes olemassa muuta hyötyä, kuin rahal-linen hyöty. Lyhyen miettimisen jälkeen vastaus kuului: ’Seksuaalinen hyöty’.”

Meksiko-Suomi-yhteys Skypen välityksellä. Jouni herpaantuu keskustelusta hetkeksi.

”Meksikolaiset tytöt huutelee Mesessä. Olis kuulemma eilen pitänyt men-nä jonnekin synttäreille. Ei noi oo kyllä mitään hyvännäköisiä.”

Jaakkola on muita kohtaan yleensä varsin suorapuheinen. Oma luonne ei kuitenkaan ole parhaimmillaan kritiikin suhteen.

”Mulle merkkää aika paljon, mitä muut ajattelee musta. Ehkä liikaakin. Otan asioita itseni helposti.”

Jaakkola kommentoi kuitenkin kitalaisten lausuntoja hymyilevään sävyyn.

”Joo, ei mulle tähän päivään mennessä ole rahallisen ja seksuaalisen lisäksi tullut uusia hyödyn lajeja mieleen. Pippelinpituusarviotkin pitää varmaan paikkansa. Ja ne Kaija Koot on oikeasti eksältä. Mutta en mä kyllä tietoisesti ketään iske. Saatan flirttailla.”

Ehkä eräs syy siihen, miksi muilla on Jounista niin paljon sanottavaa, on Jaakkolan puhelias luonne. Kun puhuu paljon, saa huomiota. Myös Meksikossa.

”Aika moni on sanonut mulle täällä, että eikö suomalaisten pitäisi olla sulkeutuneita ja juroja. Virolaiset ja ruotsalaiset tytöt kyselee, että helvetti, ootko sä varmasti Suomesta? Meitsin suu vaan käy: pa-pa-pa-pa.”

Arkisen juttutulvan sekaan eksyy myös painavampia mielipiteitä. Vaikka Jouni on tarkka siitä, mitä muut hänestä ajattelevat, ei se tarkoita, ettei hän itse laukois muista kaikenlaista.

Kunnioitusta Jaakkolalta saavat ihmiset, jotka pystyvät omalla esimerkillään saavut-tamaan muiden luottamuksen. Myös suoraviivaisen toiminnan aikaansaavat tyytit ovat sydäntä lähellä. Tämä ei kuitenkaan pidä sisällä erilaisia aktivistipiirejä, jotka eivät herätä Jaakkolassa minkäänlaista sympatiaa.

”Vituttaa sellainen loisiminen, ettei tehdä töitä, kun rahaa maksetaan kuitenkin. Ja että kaikkea vastaan pitää taistella. Särjetään ikkunoita ja pidetään mielenosoituksia. Oman

pahan olon ilmaiseminen tolla tavoin ei ole hyvä. Myös ’poliisi on homo ja virkavalta perseestä’ -ajattelu rasittaa. Sit vaan eduskuntaan, jos haluaa olla eri mieltä asioista. Se on järkevä tapa. Saa mielipiteelle asemallaan julkisuutta, eikä sillä, että saa ’Vapauttakaa ketut’ -lauseen mukaan tarhaisku-uutiseen.”

Jaakkola on paljastunut suorapuheiseksi, mutta sisimmältään melko herkäksi mieheksi. Tosiuroon tavoin hän ei kuitenkaan itke helpolla. Ainoa kunnan herkis-tyminen pitkään aikaan liittyi Meksikoon lähtemiseen.

”Faija silloin vähän itkeä pillaiti, vaikka se ei sellaista yleensä tee. Nielaisin sitten itsekin pari kertaa.”

Meksikoon lähtö ei silti kaduta tippakaan. Vaihtovuosi on avannut Jaakkolan silmät ja hän on havainnut, että elämää on Otaniemen ulkopuolellakin. Jaakkola on huomannut, että kaukomailla pärjää hyvin, joten veri on alkanut vetää vahvasti pois Suomesta, kunhan vain ensin saisi tutkinnon kasaan.

”Valmistumisesta on nyt tullut tosi tärkeä juttu mulle. Sitten voisi päättää omasta tulevaisuudesta. Täällä Meksikossa rahoituspuoli on alkanut kiinnostaa, ehkä vois sieltä lukea sivuaineen nyt keväällä. Täällä hetkellä olen nähnyt täällä olevia suomalaisia ja on tullut tunne, että olisi siistä olla lattarimaassa suomalaisen firman palkkalistoilla. Voisi saada hyvää palkkaa halvan hintatason maassa.”

Vaikka suunnitelmat eivät hälyttävän kauas ylläkään, näkee Jaakkola viiden vuoden kul-luttua itsensä naimisissa. Omakoti- tai rivitalossa, muttei missään nimessä kerrostalossa. ”Ehkä vois olla muksuakin allulla, tai olemassa. Haluan vakiintua ennen kuin täytän 30. Olisi kurjaa olla kolmekymppinen sinkku.”

Jaakkola haluaa myös päästä matkustelemaan perheen kanssa ja näkemään maailmaa. Haaveisiin kuuluu lisäksi hyväpalkkainen työ, josta pystyy irtaantumaan.

”Rahahan nyt on aina kuitenkin mielessä tavallaan. Se mahdollistaa kaikkea. Golf tai purjehdus voisi olla siistä hommaa. Koti meren rannalla olisi myös kiva juttu.”

25 ikävuoden hujakoilla harva vielä katsoo elämänsä taaksepäin. Jaakkolakaan ei osaa oikein sanoa, mitä olisi tehnyt toisin, jos voisi asioihin jälkikäteen vaikuttaa. Sitten jotain tulee mieleen.

”Lapsuuden koulukiusaukseen liittyen harmittaa, ettei osannut antaa takaisin. Jouduin kärsimään turhaan. Olisi pitänyt olla vähemmän nössö. Jos jotain kiusataan, niin pitää pistää sitten takaisin, oli se sitten henkistä tai fyysistä. Vaikka ottaisikin turpan kerran tai pari. Olisi mennyt taistellen alas.”

Ehkä Jaakkolan ei pitäisi olla itselleen liian ankara. Hän on kuitenkin ottanut elämänsä varrella kokemuksistaan opikseen. Moni ei niin tee.

Taisteleva asenne, oikeudenmukaisuuden puolustaminen ja suoraselkäisyys ovat vie-neet pitkälle. Oli kyse sitten koulutuksesta, ihmisuhteista tai kiltatoiminnasta, Jaakkola on jättänyt aina jalanjälkensä.

Koska tämä on kiltalehti, otetaan esiin vielä yksi athenelaiskommentti Jaakkolasta.

”Jouni on aikaansaava, ahkera ja sosiaalinen ja hänellä on selkeitä mielipiteitä asioihin.

Näiden ominaisuuksien ansiosta Athene on olemassa nykyisessä, kukoistavassa muo-dossaan. Arvostan.” ■

”JOUNI ON HYVIN REHELLINEN, USKOLLINEN JA AINA MUISTUTTAMASSA, MITEN IHANA OLEN” ANNA NUUROS

Jounin viisi lapsuusmuistoa

1 ”Seiskaluokalle mennessä mulla oli jakaus keskellä päätä ja korvien yli ulottuva tukka. Olin tosi *baby face*. Oli vielä kultainen korvarengas vasemmassa korvassa. Ei siis oikeassa. Näytin aika paljon tytöltä. Kun sitten kerran mentiin uimahalliin, niin mulle lyötiin tyttöjen puolelle avaimet. Olin niin tyhmä, etten edes mennyt.”

2 ”Viidennellä luokalla käytiin Vesalan nuorisotalon diskos-sa, ja voitin tanssikilpailun *running man* –tanssityylillä. Osasin sen hyvin. Sain pussin karkkia ja limpparin.”

3 ”Olin pienenä tosi arka. Näin kerran teeveestä, kun jonkun vanhemmat kuolivat auto-onnettomuudessa. Sen jälkeen panikoin aina, että kuoleeko mutsi auto-onnettomuu-dessa. Jos sen piti tulla vaikka puoli viideltä, eikä se tullut esimerkiksi kauppareissun takia, niin olin ihan paskana.”

4 ”Käytiin joskus 12-vuotiaina Itksessä muutaman kaverin kanssa. Ostettiin tulitikkuja ja sammutettiin niitä suuhun koko päivä. Aika rankkaa matskua.”

5 ”Ekat kännit koin kuudennen luokan vappuna. Systeri haki viinaa alkosta. Join 0,7 litran pullon Golden Capin 7,5-prosenttista siideriä ja olin ihan sekaisin.”

Bubbling under: ”Jäin 11-vuotiaana kiinni *oman* kerrostalon seinään bommaamisesta.”

KRIISI

1 Ovatko infon hakijamäärät todella laskeneet? Paljonko?

Ovat, ja kohtalaisen paljon. Laskusuhdannetta ei kukaan voi kieltää. Viime vuoden hakijamäärä on vain reilut 60 prosenttia kolmen vuoden takaisesta. On kuitenkin positiivista huomata että lasku on viime vuosina hidastunut ta-
saisesti, tarkalleen ottaen reilut viisi prosenttiyksikköä vuodessa. Seuraavassa taulukossa ovat infon hakijamäärät vuodesta 2001 alkaen.

VUOSI	HAKIJOITA
2001	247
2002	240
2003	190
2004	163
2005	149
2006	140

2 Mitä syitä tälle voisi olla?

Infohan ei ole ongelman kanssa yksin. Koko teknillistieteellinen ala on ollut selvästi laskusuhdantessa. TKK:lle haki vuonna 2006 vähän alle 2 500 ihmistä, kun vuonna 2001 luku oli lähes 5 000. Notkahdus on huomattava. Syitä tähän voi johtaa tämän hetken trendeistä. Filosofian tai kehitysmaatutkimuksen opiskelu kuulostaa modernissa individualistisessa yhteiskunnassa ihanan mediaseksikkäältä. Humanististen aineiden lisäksi nousua on tapahtunut mm. terveystieteissä ja kaupallisella alalla. On kuitenkin mielenkiintoista huomata, että oikeustieteellisten opintojen pariin halusi tänä vuonna yli 10 prosenttia vähemmän ihmisiä verrattuna viime vuoteen.

Oman lusikkansa soppaan tuo infon status eräänlaisena osastonvaihtajien lempilap-
sena. Vaikka muuttoliikettä on yhä kohtalaisen paljon, ja lähes yksinomaan sisäänpäin, alkuryntäys on varmasti loppunut. Alkuvuosien eräänlainen hakijaväristymä alkaa siis korjautua.

Syytetyt penkille voi istuttaa vielä infon uuden vaiheen. Olemme elinkaaremme suvantovaiheessa. Uutuudenviehätys ja hype-status alkavat olla menneen talven lumia, mutta toisaalta valmistuneita on verrattain vähän. Yritysmaailmassa hyvin harvat ovat tietoisia olemassaolostamme. Toisaalta myös itse infolaisilla on vaikeuksia määrittellä vastaustaan kysyttäessä, keitä me olemme.

Vuonna 1999 informaatioverkostoilla meni hyvin. Hakijoita oli 250 vuodessa ja koulutusohjelma näkyi mediassa. Jos yritysvierailulla ei ollut laskuvarjohyppyä, oli se tylsä. Nykyään on toisin. Kukka etsi vastauksia seitsemään jokaisen infolai-
sen huulilla pyörivään kysymykseen.

Teksti Tuomo Eloranta, Janne Käki
Kuvat Anna Berg, Markus Berg, Juhani Mykkänen, Mikko Piironen, Mikko Porkola, Emmi Suhonen,

3 Pitäisikö tästä olla huolissaan?

Suoraa vastausta on vaikea antaa. Positiivista on se, että sisäänpäässeiden laatu ei käytettävissä olevien mittareiden mukaan ole kuitenkaan laskenut. Uuden polven infolaiset menestyvät opinnoissaan yhtä hyvin kuin vanhatkin parrat. Opiskelijavalintojen osalta luotettavaa vertailua voidaan tehdä vain ylioppilasto-
distuksen ja matematiikan kokeen pisteiden osalta, mutta nekin kertovat samaa ilosta sanomaa. Joku voisi väittää, että hakijoista ovat vain rajautuneet pois vähemmän pätevät tai motivoituneet yksilöt.

Oikeastaan yleisesti ICT-alaa mietittäessä infollahan menee kohtalaisen hyvin suhteessa muihin. Eihän se välttämättä ketään lohduta, mutta esimerkiksi tietotekniikan tutkinto-ohjelman luvut ovat huomattavasti julkempaa luettavaa. Olennaista onkin huomata, että olemme IT-kuplan puhjettua pärjänneet paremmin kuin muut vastaavan painotuksen omaavat opiskelupaikat.

Vertailla toiseen tuoreeseen TKK:n tutkinto-ohjelmaan, bioinformaatioteknologiaan, olisi mielenkiintoista, mutta kyseisen puljun luvut kulkevat sellaista vuoristorataa, että johtopäätöksiä on turha vetää. Julkisuus kuvan vahvistaminen ja markkinointikäytön-
jen luominen ovat silti yhteisiä päänvaivojamme. Hyvä kysymys onkin, olisiko tässä tilaa yhteistyölle. Vaikka ydinosaamisemme selvästi eroavatkin, on yhtäläisyyksiä vino pino: molemmat ohjelmat ovat ison osaston sisällä, poikkitieteellisyys, modernius ja niin edelleen. Tässä onkin isoille ja pienemmille vaikuttajille pohdittavaa.

Yhteiskunnan vallitsevaa tilaa voi syyttää vain tiettyyn pisteeseen asti. Fakta on, että tuotantotalouden hakijakäyrä on ollut jo pari vuotta nousussa. Jos kerran kauppatie-
teillä, tuotantotaloudella ja humanistisilla aineilla menee oikeasti niin hyvin, meidänhän pitäisi saada osamme kakusta. Ei teknillisyyden Suomen kaltaisessa nippelefetissiyhteiskun-
nassa voi tai ainakaan saisi olla näin kauhea mörkö.

4 Mitä infon tunnettuuden edistämiseksi on tehty tähän mennessä?

Kun infon elämäntarinaa käynnisteltiin kahdeksan vuotta sitten, Tieto-
tekniikan osastolla oli töissä asialle omistautunut tiedottaja, joka hankki uudelle koulutusohjelmalle paljon näkyvyyttä erilaisissa medioissa. Luonnollisesti myös uutuudenviehätys vaikutti julkiseen mielenkiintoon, olimmehan jotain hämmäntävän uudenlaista kuin mikään, mitä siihen asti oli Suomessa ja varsinkin TKK:lla nähty, ja lajissamme ensimmäinen.

Tällainen pioneeri on aina mainio lähtökohta vahvan brändin rakentamiseen, mutta se ei luonnollisesti vielä riitä. Olennaista on toki sekin, että tuotteelle – tässä tapauksessa infon antamalle koulutukselle – on oikeasti tarvetta. Tässä voimmekin tuumailta tyytyväisnä sitä tosiasiaa, että kaikki noin 50 meiltä valmistunutta ja hirveä liuta vielä opiskeleviakin infolaisia on rekrytty oivallisiin töihin. Myöskään koulutuksen ydinsisältöjä ei ole juuri nähty tarpeelliseksi muuttua koko infon olemassaolon aikana, joten toistaiseksi näyttää siltä, kuin olisimme valinneet ihan oikean sivuraiteen kohti menestystä.

Hyväkin brändi vaatii kuitenkin aika ajoin tekohengitystä eli markkinointia pysyäk-

seen clossa. Alkuvuosien rymistelyn jälkeen tämä puoli on elellyt infolla melko hiljaa – pitkälti olemme hyötynneet tai kärsineet siitä, missä valossa (ja valokuvissa) meidät on TKK:n virallisessa propagandassa esitetty. Opiskelijavoimin on tehty vuosien varrella pari infon omaa abiesitettä, joita ei varuuksetta ole pidetty järin onnistuneina – onpa viimeisintä verrattu jopa Sotkan mainokseen. (Esiteen tekijöistä yksi on muuten tämän jutun kirjoittaja ja toinen tämän lehden taittaja.)

“BRÄNDINHALLINTA ON KILLAN TEHTÄVÄ, EI OSASTON” EERO ELORANTA

5 Keiden tulisi ottaa vastuuta infon julkisuus kuvan kehittämiseksi?

Selvää yhtä osoitetta, johon vastuun voisi syyttää, ei professori Tapio Takalan mukaan ole.

“Kyllä julkisen kuvan ylläpitäminen on kaikkien asia ihan arkipäiväisessä toiminnassa.”

Takala toimii myös puheenjohtajana Tietotekniikan osastolla tänä syksynä perustetussa työryhmässä, joka pohtii keinoja niin infon kuin etenkin koko osaston sukelta-
neen suosion korjaamiseen koulutusmarkkinoilla. Virallinen vastuu imagonhallinnasta kuuluu siis tällä hetkellä valikoituneelle joukolle osaston henkilökuntaa, jotka miettivät näitä kysymyksiä ehtiessään, muun työnsä ohessa. Pitkäjärjestyksiä ja ammattimaista kehittä-
mistä voi tältä pohjalta olla vaikea tehdä. Työryhmässä onkin väläytetty, että osaston (ja sen mukana myös infon) julkisuusprojektin vetäminen saattaisi jälleen kaivata asialle dedikoitua tiedottajaa.

Teollisuustalouden professori Eero Eloranta, joka on nähnyt aitiopaikalta TKK:n tuotantotalouden koulutusohjelman nousun nykyisenlaiseksi mahtibrändiksi, osoittaisi päävastuun julkisuus työstä kuitenkin aivan muualle:

“Brändinhallinta on etupäässä killan homma, ei fakultee-
tin! Osastojen duuni on tässä suhteessa pirun vaikea – opiskelijoilla taas on tuorein näkemys siitä, keitä olemme, mistä tulemme ja minne olemme menossa. Toki fakultee-
tti sitten jeesaa kaikin tavoin sinä missä pystyy.”

Elorannan mukaan tuotantotalouden suorastaan kadehtimisen arvoinen maine on tulosta siitä työstä, jota opiskelijat ovat vuosikymmenten aikana tehneet – luoneet verkostoja ja tunnettuutta yritysmaailmassa sekä rakentaneet kulttuuriamma-
maamme lukioissa. Kuulostaa ihan vakuuttavalta, tutalaisten uskoi-
si hallitsevan markkinointiasiat geneeristä perusteekkaria paremmin, samoin kuin ymmärtävän sen, millainen arvo strategisella maineella onkin pitkäjä-
rtäällä olta kaikille stakehol-
dereille. Mutta mitä sanoo Athene tähän – löytyykö meiltä valmiutta ja tahtoa yrittää samaa?

Killan puheenjohtaja Markus Berg ei vielä vakuuta.
“Tutabrändin hyvään alkuaan vaikutti, että suunniteltiin koulu-
tusuohjelma, jossa sai hyvät opit diplomi-insinööreille tyypillisiä johtamistehtäviä varten, unohtamatta luonnollisesti rahan houkutusta. Nykyisellään auttaa myös positiivinen kierre – tutalle on vaikea päästä, jolloin opiskelijoiden taso on korkea, mikä edelleen auttaa pitämään kovaa mainetta yllä. Väitettä siitä, että prodeko olisi ollut tärkein tekijä tutan maineen luomisessa on etenkin asiasta tietämättömänä vaikeahkoa uskoa.”

Berg korostaa, ettei kiltaa voi velvoittaa hoitamaan tutkinto-ohjelman markkinointia abien tai muidenkaan sidosryhmien suuntaan. Toki kilta voi tätä tehdä, mutta Bergin mukaan vapaaehtoisia voi olla vaikea sitouttaa tekemään tuollaista, koska “se haikahtaa enemmän työltä kuin muu killan toiminta”. Hän heittäisi pallon takaisin korkeakoululle, jonka ydinbisneksen jatkuvuudestaan tässä viime kädessä on kysymys.

6 Paljonko meillä on varaa markkinointiin? Mistä infon resurssit tulevat ja mihin ne oikein käytetään?

Kaikki, mikä korkeakoulussamme tapahtuu vain informaatioverkostojen vuoksi – mukaan lukien mahdolliset omat markkinointiponnistuksemme – rahoitetaan samasta suuresta kakusta, eli T-osaston budjetin kautta meille tulevasta korvamerkitystä erillismääräraha-
sta. Tämän rahan suuruuden päättää vuosittain rehtorimme, ja viime vuodet se on pysytellyt 300 000 euron hujakoilla, vaikkakin riski rahoituksen leikkaamisesta on näinä kovina aikoina meille yhtä todellinen kuin kaikille muillekin. Tästä rahasta hyvin tarkalleen puolet menee infon “välttämättömiin menoihin” eli suunnittelijan ja opintoneuvojan palkkoihin, oman valintakokeen järjestelyihin sekä (ehkä yllättäen) OLOhuoneen vuokraan.

Loput puolitoistasatauhutta jakautuvat etupäässä infon omien kurssien järjestämi-
seen, mutta tarpeen vaatiessa summasta jää pientä pelivaraa myös tarkkaan valittuihin kehittämiskohteisiin, kuten juuri markkinointiin. Markkinointibudjetti ei siis sinänsä

ole mitenkään olematon, mutta sikäli haastava, että sen muodostavat tällä hetkellä pienet erillisprojektit. Lisäksi mihin käytetty raha on luonnollisesti jostakin muusta pois. Avainsana on, kuinkas muuten, priorisointi. Esimerkiksi edellisen abiesiteprojektin kustannukset olivat parin tuhannen euron luokkaa.

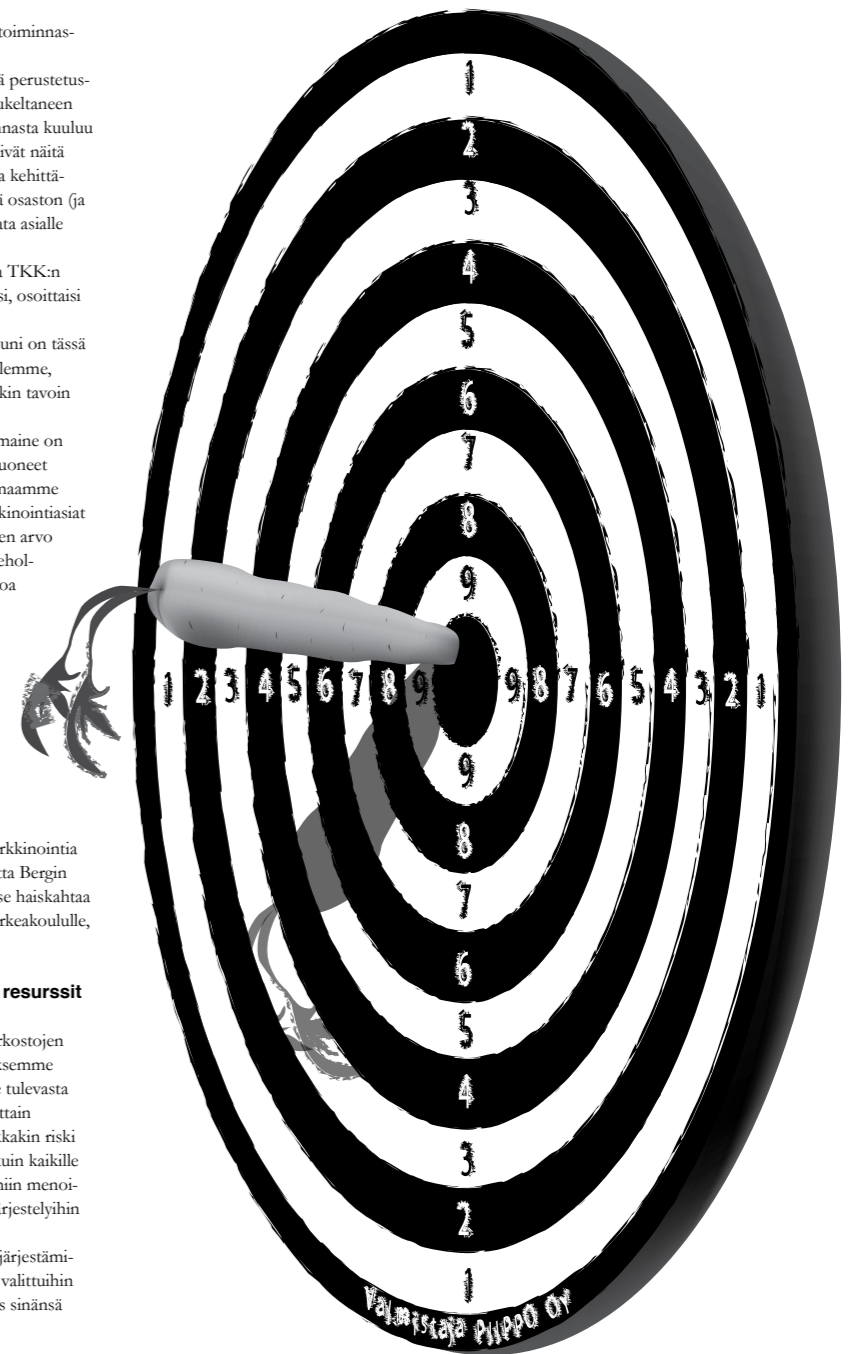
Takala sanoo, että mikäli erillisrahoitusta ei olisi, osastot pitäisivät omia puoliaan ja info jäisi väliinpuotoajaksi. Eero Elorannan mukaan infon tapauksessa tuotantokone ja tuote on tarpeettomasti irrotettu toisistaan.

“Tää putiikki [TKK] ei osaa matriiseja! Infosta on yritetty rakentaa semmoista, mutta tää template ei sovi tähän yleiseen kuvioon, jossa on mietitty vain resurssiorganisaatio-
ta.”

Kun rehtori jakaa resurssit osastoille, ja varsinainen tuote eli infolta valmistuneet yritetään tuottaa tällaisessa poikittaisessa ulottuvuudessa osastojen välillä, tulee resurssienjaossa ongelmia. Eloranta sanookin tutan tarvinneen aikanaan oman osaston juuri tästä syystä. Olisiko myös infolla tarvetta, halua tai ylipäänsä mahdollisuutta tähän – tänään, huomenna tai edes ylihuomenna?

7 Kuinka onnistunut brändi informaatioverkostot on tällä hetkellä?

Tuotteen tai palvelun brändi kytkeytyy aina voimakkaasti, jopa erottamatto-
masti, sen nimeen. Sanotaan, että jokainen erisnimi on aina brändi, vaikka niistä sellaisiksi yleensä mietittäisiinkin vain vahvimmat. Nimi on se ydin, jonka ympärille loput brändistä, asiaan liitetyt mielikuvat, ihmisten ajatuksissa rakentuu. Huono nimi on turmellut monen hyvinkin konseptin.

Informaatioverkostojen brändi sai alkunsa mahdollisimman onnettomien tähtien alla. Alussa oli vahva Visio: aavistuksia ja maalailuja siitä, mitä aineksia tämä uusi ICT-soppaa hämmäntävä virtaus voisi sisältää, ja miltä sen pitäisi maistua. Mutta – tietysti siltä puuttui nimi. Antiikin ja renessanssin ihanteisiin pohjaavalle ameebamaiselle koulutukselle oli haastavampaa keksiä osuvaa yläkäsitettä kuin TKK:n perinteisemmille, no shit -mentaaliteetillä nimetyille ohjelmille, sellaisille kuin konetekniikka tai jopa tuotantotalous.

Infon luovat perustajavoimat heittivät korkeakoulun johtoportaan nimiehdotuksen Athene, joka ei kuitenkaan tässä yhteydessä kelvannut. Joku tuntemattomaksi jäänyt harmaa eminenssi nimesi sen sijaan meidät mahtikäskyllään ”informaatioverkostoiksi”. Nimi, jota kukaan ei pyytänyt ja joka tuli kaikille yllätyksenä. Voiko tämä millään olla menestysbrändin tarinan ensimmäinen luku?

Informaatioverkostot on selvästi sivistyssana, kotonaan sellaisissa lauseissa kuin tämä Manuel Castellsin toteamus kirjasta Hakkerietikka:

”Yhteiskunnalliset toimijat ja instituutiot ohjelmoivat sosiaalista rakennetta, mutta ohjelmoinnin jälkeen informaatioteknologialle perustuvien informaatioverkostojen rakenteellinen logiikka ylittää ihmiset - kunnes niiden ohjelmaa muutetaan kovalla yhteiskunnallisella ja taloudellisella hinnalla.” (Jääkööt kaikki kolme hauskaa assosiaatiota meidän omaan infoomme lukijan löydettäväksi.)

Mutta jos sana maistuu hardcore-tieteltä – ja jos kuulija ei edes osaa päättää, onko tuo tiede lähempänä tekniikkaa vai yhteiskuntaa – onko siitä lupa odottaa sellaista household namea yritys-elämään, saati nuorisoon, keskuuteen kuin mitä vaikkapa tuotantotalous on tänä päivänä?

Sekä ”informaatio” että ”verkostot” ovat sanoina hieman ongelmallisia. Ne liittävät meihin helposti mielikuvia bitinviilauksen ja tietoverkkojen osamisesta, vaikka molemmilla sanoilla on meidän kontekstissamme selvästi inhimillisempiä ulottuvuuksia. Ja kun lähdemme vakuutelemaan nimeä ensi kertaa maistelevalle, että oikeasti lumme viestintää ja estetiikkaa, sanoman sisäinen ristiriita on ilmeinen. Kuulija saattaa todellakin ajatella, että on tekemisissä ison ameeban kanssa, joka ei tiedä yhtään mistä olisi tulossa ja minne matkalla.

Mutta entäpä jos käännämme nimen epämääräisyyden vahvuudeksemme – näin monitahoiselle ohjelmalle ei Tassu Takalan mukaan alun perinkään löytynyt sellaista nimeä, jonka alle mahtuisi kaikki se, mistä ohjelmassa piti olla kysymys. Niinpä täysin

keksitty uudissana oli lopulta luonteva nimivaihtoehto. Yritysmailmassa uuden tuotekonseptin nimeksi olisi todennäköisesti etsitty jotain raflaavampaa, vähemmän akateemista ja ehkä vieläkin arbitraarisempaa (sanooko Nintendo Wii sinulle jotain?). Korkeakoulumaailmassa nimien ei kuitenkaan ymmärrettävistä haluta olevan pelkkiä tuotemerkkejä, koska sehän nyt olisi valtava askel barbarian suuntaan. Ainakin Suomesa koulutus on leimallisesti niin epäkaupallista, että nimen on ehkä jopa hyvä alleviivata

“IMAGOMME ON SIINÄ MIELESSÄ SELVÄ, ETTÄ OLEMME TKK:N HUMANISTISIN OHJELMA” TAPIO TAKALA

riippumattomuuttaan trendeistä ja markkinavoimista, jos sillä uskottavuutta voitetaan.

Informaatioverkostot on siitakin väkka nimi, ettei se tunnu sulkevan kategorisesti pois mitään sellaista, mikä meistä infolaisista voisi olla kivaa tai kiinnostavaa – toisin on esimerkiksi selvästi rajoittavamman tietojohtamisen piirissä. Nimen ja siten brändin sumeus sallii tällaisen kaikki kukat (ja Kukut) kukkikoot -meiningin, hippiklubin ja menestyjät saman katon alla, joka on ehdottomasti yksi hienoimmista jutuista meillä.

Toisaalta nimi, joka voi tarkoittaa kaikkea tai ei mitään, ei välttämättä herätä suurinta mahdollista luottamusta uusissa tuttavuuksissa. Tyypillisesti brändi on sitä vahvempi, mitä kirkaampi ja selväpiirteisempi se on. Yritysmailmassa menestyjät ovat ymmärtä-

neet fokuoita ydinoamiscensa. Samaan eivät koskaan yllä ne, jotka väkisin yrittävät olla kaikkea mahdollista. Vielä 1970-luvullaan Nokiakin teki mitä vain – paitsi rahaa.

Kuitenkin informaatioverkostot sanana ja ilmiönä on lyönyt itsensä läpi jo niin monen asioista perillä olevan tajuntaan, ettei nimeä ja ohjelmaa enää liene syytä lähteä muuttamaan kovalla yhteiskunnallisella ja taloudellisella hinnalla. Nimeen olisi kuitenkin pystyttävä liittämään selkeämpiä merkityksiä, jotta sen tarttumapinta laajempiin kansa-

SWOT - informaatioverkostot

VAHVUUDET

Opintoihin kuuluu pelkästään kivoja asioita (vai mitä!?). Lisäksi nämä kivat asiat ovat sellaisia, jotka ovat yritysmailman ja yhteiskunnan kannalta oikeasti hyödyllisiä ja niiden osaajat kysytyjä.

Pieni ja tiivis yhteisö, jossa ei voi välttää tutustumista ihmisiin. Lisäksi väistämättä pääsee ja joutuu paljon ryhmätyöhön.

Tähänastiset valmistuneet ovat selkeä indikaattori koulutuksen laadusta ja tarpeellisuudesta. Olemme menestyjätehdas, mutta kiva sellainen.

HEIKKOUEDET

Imagon epämääräisyys. Emme itsekään aina osaa sanoa keitä olemme, joten ei ihme jos kukaan muukaan ei sitä hahmota.

Markkinointimateriaalin epäammattimaisuus. Ei niin taidokasta ja loppuun asti mietittyä kuin menestyvältä koulutusohjelmalta odottaisi. Myös tietty kiteytys puuttuu, perusviestit jopa keskenään ristiriitaisia.

Ei omaa osastoa. Vaikeuttaa resursointia, jättää meidät joissain asioissa väliinpuotoajiksi.

Ei maskottia.

laispiireihin parantuisi. Tassu Takalan mielestä imagomme on siinä mielessä selvä, että olemme TKK:n humanistisin ohjelma. Sen sijaan opintojemme varsinaisen substanssin on edelleen niin hajanainen, ettei usein infolaisilla itselläänkään ole siitä kokonaiskuvaa. Näistä teemoista olisi mitä luultavimmin hyvä nostaa julkisuuskampanjan keihäänkärjiksi muutama kaikkein houkuttelevin aihe – infoameeбан kilpailukyvyille ei tekisi pahaa, jos se saisi sarvet. ■

MAHDOLLISUUDET

Potentiaalia olla Suomen halutuin opiskelupaikka. Oikeasti.

Luonnollinen TKK:n eturintama tulevassa innovaatioyliopistoyhteistyössä. Voisimme olla laajemminkin hyödynnetty linkki TKK:sta muuhun yliopistomaailmaan ja yhteiskuntaan.

Edelleenkin vakuuttavin esitys uudessa, itse luomassamme koulutus-segmentissä. Meillä on avaimet suuruuteen, jos pystymme vakuuttavasti osoittamaan muillekin tämän segmentin elinvoimaisuuden ja elintärkeiden tietoyhteiskunnassa.

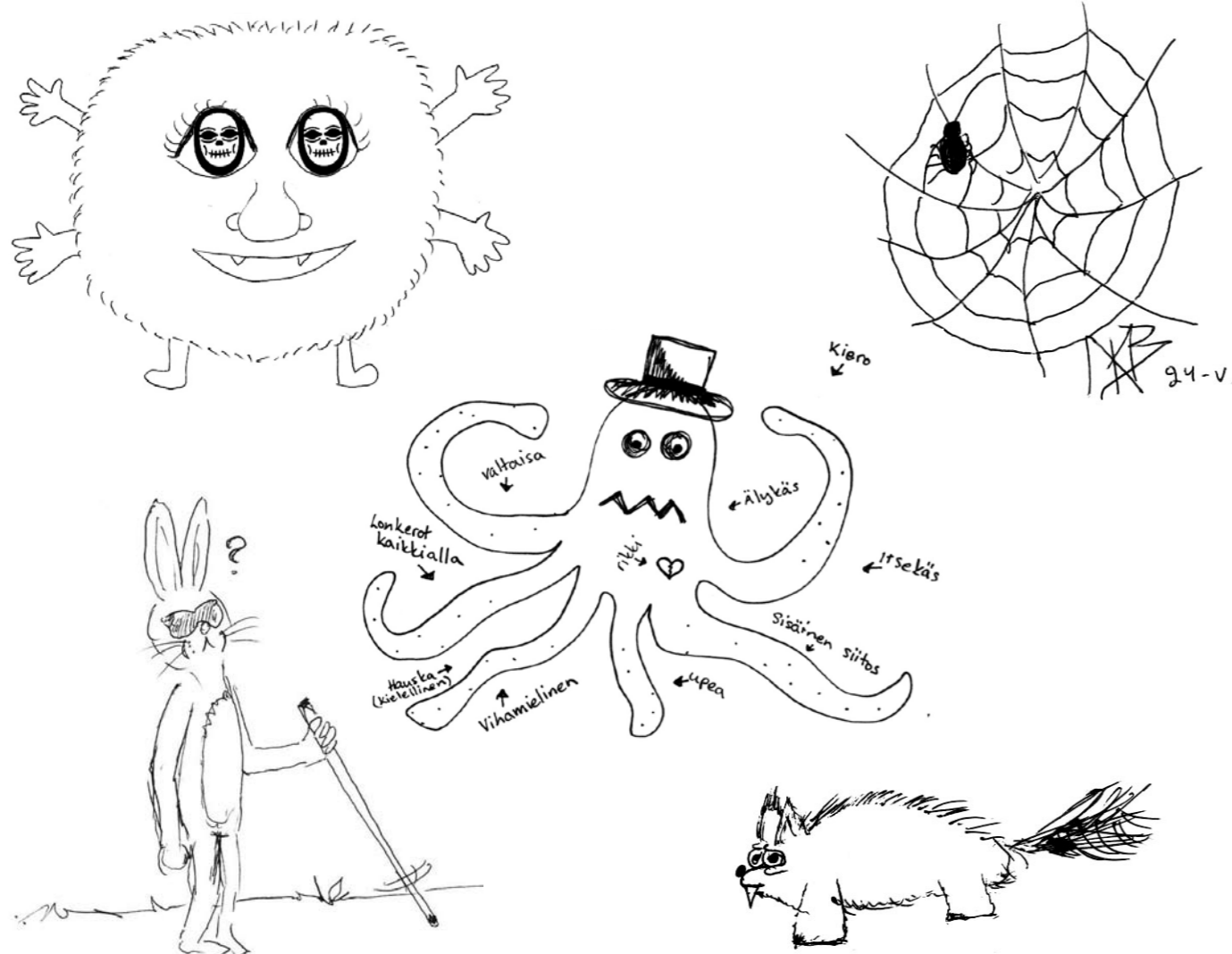
UHAT

Konsolidoituminen geneeriseen kandiohjelmaan. Veisi pohjan omaleimaisuudeltamme. Tämä onneksi on näillä näkymin torjuttu.

Opiskelijapoolin miesvaltaistuminen. Sukupuolijakauma 50/50 on monella tapaa optimi ja yksi vahvimista myyntivalteistamme ICT-perheessä. Pidetään se.

Toisaalta opiskelijapoolin ”tikkiytyminen”, miksei ”tutautuminenkin”. Jos kiinnostus humaaneihin juttuihin loppuu, infon merkitys katoaa.

Brändi hukassa? Informaatioverkostojen opiskelijoiden tulkintoja tutkinto-ohjelmastaan eläinhahmona.

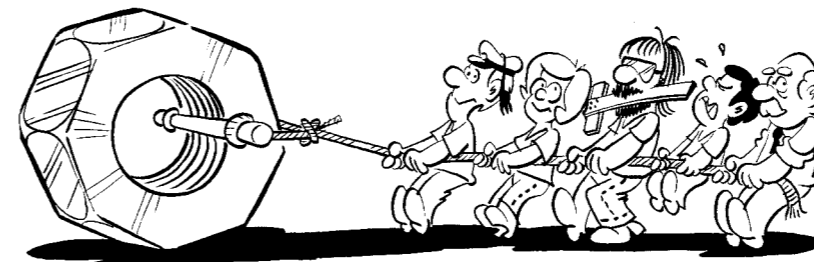
Tervehdys TEKistä!

Opiskelijajäsenyys on TEKissä ilmaista

Jokaisella Teknilliseen korkeakouluun opiskelemaan tulevalle on mahdollisuus liittyä TEKin jäseneksi. Jäseneksi liittyminen on vaivatonta, eikä opiskelijoilta peritä jäsenmaksua. Helpoiten liittyminen käy nettisivujemme (www.tek.fi) kautta.

Lisätietoa TEKistä saa kätevästi tutustumalla liiton www-sivuihin osoitteessa www.tek.fi. Korkeakoululla sinua auttaa niin teekkariyhdysmies kuin kiltasi kiltayhdyshenkilö. Näiden kavereiden yhteystiedot löydät TEKin www-sivuilta, kiltasi ilmoitustaululta sekä teekkarikalenterista.

Tervetuloa tekniikan tekijöiden joukkoon!

Mitä sillä jäsenyydellä sitten saa?

JÄSENETULEHDET

TEK -lehti, Tekniikka&Talous -lehti sekä 40 prosenttia alennus mm. Mikro-PC, Tietoviikko ja Talouselämä lehdistä

HARJOITTELUUN LIITTYVÄT TYÖKALUT

Teekkarin Työkirja ja Harjoitteluopas

PALKKANEUVONTA JA -SUOSITUKSET

Harjoittelupalkka- ja diplomityöpalkkasuosituksukset

sekä alkupalkkasuosituksukset

OIKEUDELLINEN NEUVONTA

Työsopimuslupakysymykset

MUUT JULKAISUT

TEKrekryn PALVELUT

Diplomityö- ja harjoittelupaikkoja

TYÖTTÖMYYSVAKUUTUS

TEKin jäsenenä sinulla on mahdollisuus liittyä työttömyyskassaan jo opiskeluaikana, minkä jälkeen on mahdollista saada ansiosidonnaista työttömyysturva

VASTUU- JA OIKEUSTURVAVAKUUTUS

TEORIA VUOSIKURSSEISTA

Athenelaiset jakaantuvat menestyjiin, aktiiveihin ja väliinputoajiin.
Teksti Juho Makkonen Kuva Suvi Numminen

Yleistäminen on aina hienoa. Siksi tässä jutussa esitellään teoria, jossa mahdollisimman paljon erilaisia ihmisiä niputetaan keskenään samaan kastiin. Athenen vuosikursseissa vallitsee kolmen vuoden sykli. Joka kolmas vuosi Athenella aloittaa menestyjien vuosikurssi. Menestyjille tyypillistä on erinomainen koulumenestys ja kiltatoiminnan varhainen jättäminen.

Seuraavana vuonna saapuvat aktiivit, jotka täyttävät menestyjien jättämän aukon killassa ja koulussa taas – no, vetävät pohjat, omalla tavallaan. Aktiiveita seuraa väliinputoajavuosi, jonka edustajat eivät osaa päättää, kiinnostako heitä enemmän koulu vai kilta.

Teoria perustuu täysin empiirisiin havaintoihin. Seuraavassa käydään infovuosi- kurssit läpi yksi kerrallaan, aloitetaan vuodesta 2001. Tätä vanhemmalta ajalta luotettavaa tutkimustietoa ei valitettavasti ole riittävästi.

Vuonna 2001 aloittaneen infolaisvuosikurssin muistaa parhaiten matematiikan C1-kurssin vetäjä, opettava tutkija Harri Hakula.

“Se oli ensimmäinen kerta kurssin historiassa, kun tuotantotalouden opiskelijat eivät enää olleetkaan parhaita. Sensaatio!”

Muutenkin 2001 aloittaneiden koulumenestys oli erinomaista. Killassa heidän oli tarkoitus kaapata valta syksyllä 2002 pidetyissä vaaleissa. Toisin kävi. Päätävältä killan asioista jäi saamatta, kun puolet hallituksesta, mukaanlukien puheenjohtaja, valittiin muista vuosikursseista. Seuraavan vuoden kokouksessa vuosikurssi luopui vallasta lähes täysin, jättäen vain yhden edustajan valvomaan etujaan hallituksessa.

2002 aloittaneet infolaiset muistetaan killassa kaikkien aikojen aktiivisimpana vuosikursina. Tähän varmasti vaikutti aiemmin ammattinekerhona toimineen Athenen kiltautuminen heidän phuksivuotensa aikana.

Vuosikurssista muotoutui tiivis yhteisö, joka valtasi vuoden 2004 hallituksesta peräti 7 paikkaa. Vuosikurssi piti killassa valtaa kahden vuoden ajan, sillä vielä seuraavanakin vuonna he kahmivat 6 hallitusvirkaa itselleen.

Koulussa 2002 aloittaneiden saavutuksista jäi parhaiten mieleen legendaarinen C2-kurssi, jonka peräti kolmasosa vuosikursista reputti. Killan kollektiiviseen muistiin C2 jäi suorituksen ansiosta elämään vuosiksi kauhujen kurssina.

S seuraava vuosikurssi, 2003 aloittaneet, edustaa välimallia. He eivät yltäneet C1-kurssilla kahden vuoden takaisiin huippusuorituksiin, mutta eivät myöskään tehneet mahalaskua C2:lla. Hallituksesta he eivät missään vaiheessa onnistuneet valtaamaan viittä paikkaa enempää, mutta toisaalta vuodesta 2004 alkaen heidän edustajiaan on ollut mukana, ja näin on myös ensi vuonna.

2004 aika oli kypsä menestyjien uuden sukupolven astua esiin. He rikkoivat aiemmat ennätykset niin matematiikassa kuin kaikilla informaatioverkostojen studio-kursseilla. Poniyhteisöstä tuli tiivis ja sen keskinäisestä siteestä kiltatoveruutta voimakkaampi.

TULEEKO PHUKSEISTA 2006 VÄLIINPUTOAJIA?

Ponien vallankumous killassa oli suunnitella syksyllä 2005. Huhuttiin jopa, että he yrittäisivät ottaa haltuunsa kaikki hallituspaikat. Lopulta kumous jäi kuitenkin toteuttamatta, ja vain neljä ponia valittiin hallitukseen 2006. Ensi vuonna mukana on enää yksi.

Valta on siirtynyt aktiivien toiselle sukupolvelle. Tutut merkit ovat ilmassa: hallituksesta on onnistuttu valtaamaan seitsemän paikkaa edeltäjien tavoin. Tällekin joukolle koulu ei ole koskaan merkinnyt yhtä paljon kuin kilta, ja niin matematiikankurssit kuin Studio 1 on suoritettu vähän sinne päin.

Tänä syksynä aloittaneista phukseista on vielä vaikea sanoa, mitä ryhmää he edustavat. Menneisyyden taakka on kuitenkin raskas. Pystyvätkö phuksit 2006 välttämään historian asettaman kohtalonsa väliinputoajina? Pystyvätkö he yhdistämään koulun ja kilta-aktiivisuuden tavalla, johon heidän edeltäjänsä eivät ole kyenneet?

Aika näyttää.

